

Arrest

nr. 324 518 van 2 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE SMET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 september 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 september 2022 om internationale bescherming. Op 30 april 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 mei 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Khal Dari van het district Paghman van de provincie Kaboel. U bent geboren op (...)/1994.

Voor uw geboorte werkte uw vader voor de overheid van president Nadjiboellah. Hij werd door de taliban in zijn been geschoten en is sindsdien invalide. Na uw geboorte verhuisde u van het dorp Khal Dari naar de stad Kaboel. Uw broer en paternale neef werkten voor de vorige Afghaanse overheid. Uw paternale neef was veiligheidsagent van de president en uw broer, R. S. (...), werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst (NDS). Uw broer werkte ongeveer 7 of 8 jaar bij de NDS. Een jaar voor de val van de overheid schoten de taliban 's nachts geweerschoten in de lucht. Ongeveer een maand later werd de auto van uw broer beschoten toen hij onderweg was naar zijn werk met zijn collega, M. (...). Uw broer en M. (...) geraakten hierbij niet gewond. Na dit incident, ging uw broer naar zijn kantoor. Toen uw broer na zijn werk thuiskwam, kwam u te weten dat uw broer werkte voor het onderzoekdepartement van de NDS.

Op de dag van de val van de overheid ging uw broer naar zijn werk en dan vluchtte uw broer uit Afghanistan samen met M. (...). U verhuisde op de dag van de val van de overheid naar het huis van een vriend van uw vader, A. F. (...) in Khan Khana in de stad Kaboel. U verbleef daar voor ongeveer 15 dagen en dan ging u een paar dagen naar het huis van uw vaders paternale neef en dan terug naar het huis van A. F. (...). De tweede dag na de val van de overheid kwamen de taliban naar uw huis. De taliban vroegen naar u en uw broer. Uw vader antwoordde dat u en uw broer niet thuis waren waarop ze vertrokken. Hierna bezochten de taliban nog regelmatig uw huis.

U verliet Afghanistan drie of vier maanden na de val van de overheid, dus in november of december 2021. Eerst nam u een vlucht van Afghanistan naar Moskou met een stop in Dubai. U verbleef een jaar in Moskou en daarna ging u via Wit-Rusland naar Litouwen. In Litouwen werd u gearresteerd en terug gedeporteerd naar Wit-Rusland. Hierna ging u van Wit-Rusland via Polen en Duitsland naar België. U arriveerde in België op 27 september 2022 en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek om internationale bescherming op 29 september 2022. Na uw vertrek kwamen de taliban nog vele keren naar uw huis. De laatste keer was 20 of 25 dagen voor uw persoonlijk onderhoud.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: foto's van uw broer, een kopie van de bankkaart van uw vader, een kopie van de documenten van de behandeling van uw vader, kopie van de pensioenkaart van uw vader, kopie van het notitieboek van de invaliditeit van uw vader, kopieën van documenten van uw universiteit (certificaten, punten, curriculum vitae, registratiekaart Afghanistan Medical Council), een kopie van uw elektronische taskara, een kopie van uw geboortecertificaat, een kopie van uw diploma van uw middelbare school, een kopie van uw paspoort, een kopie van een badge van uw broer, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de elektronische taskara van uw vader, een kopie van de elektronische taskara van uw broer, een kopie van de kaart van uw broer en vader van het NDS ziekenhuis, foto's van uw vader, video's van huisbezoeken van de taliban, kopieën van documenten van uw scholing in Afghanistan, een kopie van uw inschrijvingsattest schooljaar 2023-2024 en een kopie van een aanbevelingsbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen plaatsen volgende tegenstrijdigheden al een eerste voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over de situatie van uw broer, het familielid met het profiel. Zo verklaarde u bij de DVZ toen u werd gevraagd naar de huidige woonplaats van uw broer dat hij in Kaboel

woont (Verklaring DVZ, punt 18). Terwijl op het CGVS verklaarde u dat uw broer in Iran is sinds de val van de overheid (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid verklaarde u dat ze waarschijnlijk een fout maakten en dat u zei dat uw broer het land verliet tijdens de val (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring biedt geen verschoning. Door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen over de situatie van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen in bevindt niet aan.

Ten tweede was u tegenstrijdig over het aantal huisbezoeken van de taliban. Bij de DVZ verklaarde u dat uw huis tweemaal werd bezocht door de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dat de taliban uw huis regelmatig bezochten voor uw vertrek en u het niet duidelijk kan zeggen hoeveel keer (CGVS, p. 30). Geconfronteerd met uw verklaring van bij de DVZ zei u dat u niet heeft verklaard dat de taliban uw huis twee maal bezochten (CGVS, p. 30). Opnieuw biedt het louter ontkennen van een eerder gedane verklaring geen verschoning.

Ten derde verklaarde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u altijd op eenzelfde plaats heeft gewoond in Kaboel en dat u in uw eigen huis verbleef tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Later verklaarde u plots met de val van de overheid te zijn verhuisd naar het huis van een vriend van uw vader in Khan Khana in Kaboel (CGVS, p. 26). U verbleef grotendeels daar, maar ging ook af en toe voor een paar dagen naar het huis van uw vaders paternale neef (CGVS, p. 27). Dit ging zo verder voor drie à vier maanden tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging in die periode niet meer naar uw eigen huis (CGVS, p. 27). Geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid verklaarde u dat u niet heeft gezegd in uw eigen huis te hebben verbleven tot aan uw vertrek (CGVS, p. 26). Het blijkt nochtans uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat u dit wel heeft verklaard. Het verschil tussen niet meer in uw eigen huis te zijn geweest sinds de val van de overheid, en uw eerdere verklaring van nog drie à vier maanden in uw eigen huis te hebben verbleven tot aan uw vertrek is dermate groot. Het is opmerkelijk dat u over uw verblijfplaats van de laatste maanden tot aan uw vertrek geen eenduidige verklaringen aflegt.

Vervolgens ondermijnt uw erg gebrekkige kennis over het werk van uw broer bij de NDS andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo kan u niets zeggen over de activiteiten die uw broer uitvoerde bij de NDS en weet u niet wat hij precies moest doen (CGVS, p. 17). Verder haalde u aan dat uw broer ook nachtschiften deed, maar wat hij dan moest doen weet u niet (CGVS, p. 24). Gevraagd naar een verhaal dat uw broer heeft verteld over zijn werk, moet u opnieuw het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 24). Verder weet u ook niet bij welke departementen van de NDS uw broer heeft gewerkt (CGVS, p. 17). Zo weet u dat uw broer voor verschillende departementen heeft gewerkt en dat hij laatst bij het onderzoekdepartement heeft gewerkt, maar heeft u geen idee bij welk departement hij voordien werkte, noch bij welk departement hij begon (CGVS, p. 18 en 22). U heeft dit zelfs nooit gevraagd aan uw broer (CGVS, p. 22). Daarenboven weet u niet hoe uw broer zijn salaris ontving, noch wie zijn leidinggevende was (CGVS, p. 22). Gevraagd naar collega's van uw broer, kan u een enkele collega bij naam opnoemen namelijk M. (...) maar geen enkele andere noch weet u wat M. (...) dan juist deed bij de NDS (CGVS, p. 23). Ook weet u niet waar uw broer juist werkte en voor welke regio hij verantwoordelijk was (CGVS, p. 23). Over de rekrutering kan u niets zeggen, u heeft geen idee hoe die in zijn werk is gegaan (CGVS, p. 24). Gevraagd of uw broer een uniform droeg op zijn werk, moet u opnieuw het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 24). De vaststelling dat u nauwelijks kennis heeft over zijn werk en zelfs basisinformatie niet kan geven, doet erg twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn profiel. Des te meer aangezien u tot vandaag nog in contact staat met uw broer en u dus nadat hij was gestopt met zijn werk kon informeren bij hem over zijn werk (CGVS, p. 17). U heeft nagelaten dit te doen wat erg opmerkelijk is aangezien het werk van uw broer de reden vormt van uw vertrek uit uw land van herkomst. Gevraagd waarom u niet naar informatie vroeg over het werk van uw broer na zijn vertrek, verklaarde u dat u niet veel tijd heeft samen en dat hij niet zoveel praat (CGVS, p. 25). U verklaarde nochtans dat uw broer u elke 15 of 20 dagen contacteert wat niet weinig is om informatie te bekomen over zijn werk (CGVS, p. 17).

Verder legde u documenten neer ter staving van het profiel van uw broer zoals foto's van uw broer op zijn werk, een kopie van zijn badge en kopieën van de gezondheidskaart voor werknemers en familieleden van werknemers van de NDS van u en uw vader. Over de foto's is uw kennis opnieuw ondermaats. U verklaarde dat het uw broer met een collega is, maar u kent niet de naam van die collega en u weet niet wanneer die foto is gemaakt (CGVS, p. 13 en 14). Daarnaast legde u foto's neer van op een missie waarbij ze drones gebruikten, maar heeft u geen verdere informatie over die missie (CGVS, p. 14). U weet niet waarover die missie ging, noch waar die missie plaatsvond (CGVS, p. 14). Wat betreft de badge is het opmerkelijk dat u niet met zekerheid weet waar de originele badge is (CGVS, p. 13). U verklaarde hierover dat de originele badge waarschijnlijk thuis is en dat uw vader die waarschijnlijk verbrandde of vernietigde, maar u bent hierover niet zeker (CGVS, p. 13). U staat nog wekelijks in contact met uw vader, waardoor u zich hierover eenvoudig kon informeren bij hem. U heeft nagelaten dit te doen. Overigens was uw kennis over het werk van uw broer ondermaats, zoals hierboven al vastgesteld, maar uit de vertaling van de badge van uw broer blijkt dat uw broer tweede luitenant was bij het eerste bataljon regiment 094 (zie vertaling toegevoegd aan het

administratief dossier). U heeft andermaal nagelaten zich hierover te informeren. Uw desinteresse in de documenten van het werk van uw broer doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid. Over de kopieën van de gezondheidskaart voor werknemers en familieleden van werknemers van de NDS van u en uw vader moet worden opgemerkt dat zulke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier werd vastgesteld, niet het geval is. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Het gaat hier bovendien slechts om kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die eenvoudig door knip-en plakwerk kunnen worden gefabriceerd.

Daarenboven is uw kennis met betrekking tot de vervolgingsfeiten voor uw vertrek als gevolg van het werk van uw broer beperkt. U haalde twee incidenten aan die hadden plaatsgevonden, namelijk een huisbezoek en een auto-incident. Over dit huisbezoek zijn uw verklaringen weinig doorleefd wat vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. U was nochtans thuis toen het gebeurde maar u komt niet verder dan dat u geweerschoten hoorde, bang was, uw vader hoorde roepen en dat de taliban dan weer vertrokken (CGVS, p. 18). Gevraagd naar meer details over het incident komt u niet verder dan dat iedereen bezorgd en bang was (CGVS, p. 18). Verder haalde u aan dat uw broer voordien al bedreigd werd en jullie daarom beveiligingscamera's installeerden (CGVS, p. 18 en 27). Welke problemen uw broer juist had die maakten dat hij de camera's installeerde weet u niet (CGVS, p. 28). Het is opmerkelijk dat u hier geen idee van heeft.

Wat betreft de huidige problematische situatie van uw broer doen uw verklaringen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Zoals in het begin al aangehaald was u tegenstrijdig over de huidige woonplaats van uw broer. Daarenboven heeft u geen idee hoe uw broer vluchtte uit Afghanistan, nochtans staat u in contact met hem (CGVS, p. 26). Nog ongeloofwaardiger wordt het wanneer u geen enkele informatie heeft over de huidige situatie van uw broer in Iran. Zo weet u niet waar in Iran uw broer verblijft, noch hoe hij daar overleeft (CGVS, p. 31). U kan hierover enkel vermoeden dat hij bij vrienden woont, maar u bent hier niet zeker van (CGVS, p. 31).

Tot slot moet worden vastgesteld dat zelfs al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw broer, wat in casu om bovenstaande redenen niet het geval is, dat het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de NDS onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. U dient in dat geval een concrete vrees aan te tonen, maar u blijft echter in gebreke. Gelet op uw ongeloofwaardige asielmotieven slaagt u er niet in concrete en geloofwaardige indicaties aan te reiken dat uw broer en uw familie problemen kennen met de taliban.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat u aanhaalde dat uw paternale neef en uw vader voor de overheid werkten. Uw paternale neef werkte voor de President Personal Guards en uw vader voor de overheid van president Nadjiboellah (CGVS, p. 8 en 31). Uw vader verloor zijn been door een schotwonde van de taliban (CGVS, p. 8). U haalde het werk van uw vader en paternale neef niet aan als reden waarom u Afghanistan ontvluchtte noch als reden waarom het voor u onmogelijk is om terug te keren (CGVS, p. 15). Door het werk van uw paternale neef haalde u aan geen problemen te hebben gehad (CGVS, p. 31). Overigens gebeurde het incident waarbij uw vader werd neergeschoten door de taliban voor uw geboorte, maar weet u niet hoe lang voor uw geboorte (CGVS, p. 8). De profielen van uw neef en vader geven dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de

gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten

volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

De documenten met betrekking tot het werk van uw broer werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken.

Wat betreft de inhoud van de video's die u aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud en die uw advocaat overmaakte aan het CGVS op 19 januari 2024 moet worden opgemerkt dat die niets wijzigen aan bovenstaande bevindingen. Op de eerste video, genaamd door u "video groep aan poort", is te zien hoe een groep verzamelt aan een poort, de deur van de poort openstaat, er sommige mannen binnen en buiten wandelen en dat na een paar seconden de groep terug vertrekt (zie screenshots toegevoegd aan het administratief dossier). Op de tweede video, genaamd door u "patrouilleren met wapen", is te zien hoe een man er staat met een wapen (zie screenshot toegevoegd aan het administratief dossier). Op de derde video, genaamd door u "mannen aan poort" is te zien hoe er een gesprek plaatsvindt tussen een paar mannen aan de poort (zie screenshot toegevoegd aan het administratief dossier). Op de vierde en laatste video, genaamd door u "mannen in gang" is te zien hoe drie gewapende mannen in de gang worden rondgeleid door iemand niet bewapend. Een gewapende man was een woning binnengaan en ze worden nadien gedag gezegd door de vermoedelijke bewoner van die woning. De man gaat terug in zijn woning en de gewapende mannen wandelen verder (zie screenshots toegevoegd aan het administratief dossier). Het is aan de hand van dit beeldmateriaal echter volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer de beelden werden gemaakt. Enkel bij de vierde video is 27/02/2022 als datum te zien (zie screenshot toegevoegd aan het administratief dossier). Ook is het volstrekt onduidelijk wie op de video's te zien is. Daarenboven kunnen dergelijke video's eenvoudig geënceneerd worden zodat ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Er kan hier dus weinig uit afgeleid worden waardoor dit beeldmateriaal als geenszins bewijskrachtig wordt beoordeeld. Verder vloeien de video's voort uit een ongeloofwaardig asielrelaas. Vooraleer bewijsstukken kunnen worden aanvaard als bewijs moeten ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

De overige documenten die u neerlegt hebben geen rechtstreekse betrekking op de door u aangehaalde vrees voor vervolging en wijzigen bijgevolg niets aan hogervermelde vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas en het profiel van uw broer. De kopieën van de documenten van het ziekenhuis van uw vader, de kopieën van de documenten van de fysieke beperking van uw vader en de foto's van uw vader tonen enkel aan dat uw vader een fysieke beperking heeft, wat niet ter discussie staat in deze beslissing. De kopie van de pensioenkaart van uw vader staat het pensioen dat uw vader genoot, maar bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor de taliban. De kopie van de bankkaart van uw vader toont enkel aan dat uw vader houder is van een bankrekening, maar niets meer dan dat. De kopieën van documenten over uw scholing (hogere studies en middelbaar) staven dat u afstudeerde als arts, hetgeen evenmin wordt betwist door het CGVS. De kopieën van de documenten die betrekking hebben op uw integratie in België zoals een inschrijvingsattest van een school in Luik en een aanbevelingsbrief van uw lesgever in België, houden ook geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven.

De kopie van uw elektronische taskara en de kopie van de elektronische taskara van uw vader, de kopie van uw geboortecertificaat, de kopie van uw paspoort en van uw rijbewijs ondersteunen uw verklaringen over uw identiteitsgegevens en nationaliteit, die op zich niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de rechten van het kind", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen wijst verzoeker op zijn profiel. Hij licht toe dat hij in tegenstelling tot vele andere Afghaanse vluchtelingen een beter opgeleide jongeman is die zelfs over ging tot hogere studies en het dus leerde enigszins kritisch te zijn en niet alles zomaar voor waar aan te nemen. Ook wijst hij erop dat hij vele verliezen heeft geleden door zijn leven en familie te moeten achterlaten en verwijst hij naar enkele bronnen die bevestigen dat een vlucht zoals hij heeft dienen te maken psychologisch en mentaal een grote impact kan nalaten.

Vervolgens stelt verzoeker te volharden in zijn asielmotieven en gaat hij in op “*enkele zogenaamde tegenstrijdigheden*” die hij wenst te weerleggen of te verklaren.

Aangaande zijn verwestering en toekomstgerichte vrees stipt verzoeker aan dat hij al bijna twee jaren in België is en zijn land van herkomst kort na de machtsovername verliet, verwijst hij naar “*zijn leven in België en de inspanningen die hij reeds leverde*” en hekelt hij dat over deze inspanningen niet veel wordt “*gepiept*” in de bestreden beslissing en dat de voorgelegde stukken die hier nuttig zijn worden weggewuifd. Hij haalt ook aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) toegeeft dat zij over te weinig gegevens beschikt over (onder meer) de gevolgen van een terugkeer uit het Westen en gaat nog in op het risico voor stigmatisering en op het geweld en de veiligheid in zijn regio van herkomst. Ook wijst hij er nog op dat hij via de luchthaven zou terugkeren, waardoor zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst er ook op dat hij reeds aantoonde dat hij gevisieerd werd omwille van het lidmaatschap van zijn vader bij Hezb-e Islami en de taliban, alsook omwille van zijn aansluiting bij de *Uprising Forces* en meent dat hij om die reden een verhoogd risico loopt op ernstige schade. Tevens belicht hij zijn afkomst uit Parwan. Daarnaast gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze desastreuse situatie intentioneel en overwegend door het bewind van de taliban wordt veroorzaakt.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 26 februari 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep*

worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van "de rechten van het kind", doch de Raad is geen dergelijk beginsel bekend en verzoeker geeft bovendien niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze "rechten" geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker meerderjarig is, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan zijn vluchtrelaas, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwerst gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van UNHCR van februari 2022, waarin volgens hem wordt gesteld dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie niet voorhanden is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recent en actueler is dan de nota waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar aanvullende nota nog

refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, drie of vier maanden na de machtsovername door de taliban te hebben verlaten. Zijn vader zou voor zijn geboorte voor de overheid van president Nadjiboellah hebben gewerkt en door de taliban in zijn been zijn geschoten. Zijn broer zou 7 of 8 jaar bij de Afghaanse inlichtingendienst (NDS) hebben gewerkt en zijn paternale neef zou een veiligheidsagent zijn geweest van de president. Een jaar voor de val van de overheid zouden de taliban 's nachts geweerschoten in de lucht hebben geschoten en ongeveer een maand later zou de auto van de broer van verzoeker beschoten zijn toen deze onderweg was naar zijn werk. Op de dag van de val van de overheid zou verzoekers broer samen met een collega uit Afghanistan zijn gevlucht. Verzoeker zou die dag verhuisd zijn naar het huis van een vriend van zijn vader. De tweede dag na de val van de overheid zouden de taliban naar zijn huis zijn gekomen en naar hem en zijn broer gevraagd hebben. Ook daarna zouden de taliban nog regelmatig zijn huis bezocht hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de situatie van zijn broer. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u bij de DVZ toen u werd gevraagd naar de huidige woonplaats van uw broer dat hij in Kaboel woont (Verklaring DVZ, punt 18). Terwijl op het CGVS verklaarde u dat uw broer in Iran is sinds de val van de overheid (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid verklaarde u dat ze waarschijnlijk een fout maakten en dat u zei dat uw broer het land verliet tijdens de val (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring biedt geen verschoning. Door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen over de situatie van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen in bevindt niet aan.”

Verzoeker geeft aan dat hij niet gelogen heeft als hij zegt dat zijn broers woonplaats Kabul was, doch dit komt niet overeen met zijn verklaring op het CGVS dat zijn broer in Iran is sinds de machtsvername door de taliban. De omstandigheid dat verzoeker toen hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zijn relaas uiteenzette wel stelde dat zijn broer niet langer op zijn woonplaats was, maar het land ontvlucht had naar Iran, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de door hem eveneens afgelegde verklaringen. Hoe dan ook dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Zo wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal huisbezoeken door de taliban:

“Bij de DVZ verklaarde u dat uw huis tweemaal werd bezocht door de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dat de taliban uw huis regelmatig bezochten voor uw vertrek en u het niet duidelijk kan zeggen hoeveel keer (CGVS, p. 30). Geconfronteerd met uw verklaring van bij de DVZ zei u dat u niet heeft verklaard dat de taliban uw huis twee maal bezochten (CGVS, p. 30). Opnieuw biedt het louter ontkennen van een eerder gedane verklaring geen verschoning.”

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat de woorden ‘twee keren’ of ‘regelmatig’ inherent niet tegenstrijdig zijn aan elkaar weerlegt noch ontkracht verzoeker deze vaststellingen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker geen getal kon plakken op het aantal keren dat de taliban zijn huis bezochten. Zo dit slechts twee keer zou zijn gebeurd, zoals hij op de DVZ had verklaard, dan zou van hem, als persoon die hogere studies heeft gedaan en naar eigen zeggen geleerd heeft enigszins kritisch te zijn en niet alles zomaar voor waar aan te nemen, mogen worden verwacht dat hij ook op het CGVS verklaart dat de taliban zijn huis twee keer hebben bezocht in plaats van te stellen dat hij “geen duidelijk getal” heeft, maar dat ze zijn huis “regelmatisch” bezochten. Evenmin kan in dat geval van verzoeker worden verwacht dat hij op het CGVS zou ontkennen dat hij tijdens zijn eerste interview maar twee bezoeken van de taliban vermeldde. Voorts heeft verzoeker op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure verklaard “dat hij minstens 2x belaagd is geweest door de taliban”, zodat hij in zijn verzoekschrift niet dienstig kan voorhouden dat hij dus niet gelogen heeft als hij stelde dat hij minstens twee keer belaagd is geweest door de taliban. Tot slot kan, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, de vragenlijst waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen eenvoudig in het administratief dossier worden teruggevonden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Vragenlijst) en kon verzoeker zijn verklaringen dus wel degelijk nagaan.

Bovendien blijken ook verzoekers verklaringen over zijn eigen verblijfplaatsen in Afghanistan de laatste maanden voor zijn vertrek niet eenduidig te zijn:

“Ten derde verklaarde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u altijd op eenzelfde plaats heeft gewoond in Kaboel en dat u in uw eigen huis verbleef tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Later verklaarde u plots met de val van de overheid te zijn verhuisd naar het huis van een vriend van uw vader in Khan Khana in Kaboel (CGVS, p. 26). U verbleef grotendeels daar, maar ging ook af en toe voor een paar dagen naar het huis van uw vaders paternale neef (CGVS, p. 27). Dit ging zo verder voor drie à vier maanden tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging in die periode niet meer naar uw eigen huis (CGVS, p. 27). Geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid verklaarde u dat u niet heeft gezegd in uw eigen huis te hebben verbleven tot aan uw vertrek (CGVS, p. 26). Het blijkt nochtans uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat u dit wel heeft verklaard. Het verschil tussen niet meer in uw eigen huis te zijn geweest sinds de val van de overheid, en uw eerdere verklaring van nog drie à vier maanden in uw eigen huis te hebben verbleven tot aan uw vertrek is dermate groot. Het is opmerkelijk dat u over uw verblijfplaats van de laatste maanden tot aan uw vertrek geen eenduidige verklaringen aflegt.”

Verzoeker voert aan dat de context waarin hij de antwoorden gaf dat hij altijd in de eigen familiewoning heeft gewoond in Kabul en dat hij binnen deze provincie nooit verhuisd is ging over zijn verschillende woonplaatsen en woningen tijdens zijn leven in Afghanistan en dat de context van de latere vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud het moment betrof waarop hij besloot zijn vlucht aan te vangen. Volgens hem heeft hij toen hij besloot te vluchten op enkele verschillende plekken overnacht, maar er nooit echt gewoond. Met dit gekunstelde betoog (*post factum*) doet hij evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn eigen verblijfplaatsen in Afghanistan de laatste maanden voor zijn vertrek niet eenduidig zijn. Verzoeker bevestigde initieel zeer duidelijk dat hij in zijn eigen huis “verbleef” tot hij Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat hij na de val van de overheid deels in het huis van een vriend van zijn vader en deels in het huis van de paternale neef van zijn vader zou hebben verbleven, maar de vraag of hij tot hij Afghanistan verliet in zijn eigen huis verbleef bevestigend beantwoordde, is niet ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door zijn erg gebrekkige kennis over het werk van zijn broer bij de NDS. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader geduid:

“Zo kan u niets zeggen over de activiteiten die uw broer uitvoerde bij de NDS en weet u niet wat hij precies moest doen (CGVS, p. 17). Verder haalde u aan dat uw broer ook nachtshiften deed, maar wat hij dan moest doen weet u niet (CGVS, p. 24). Gevraagd naar een verhaal dat uw broer heeft verteld over zijn werk, moet u opnieuw het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 24). Verder weet u ook niet bij welke departementen van de NDS uw broer heeft gewerkt (CGVS, p. 17). Zo weet u dat uw broer voor verschillende departementen heeft gewerkt en dat hij laatst bij het onderzoekdepartement heeft gewerkt, maar heeft u geen idee bij welk departement hij voordien werkte, noch bij welk departement hij begon (CGVS, p. 18 en 22). U heeft dit zelfs nooit gevraagd aan uw broer (CGVS, p. 22). Daarenboven weet u niet hoe uw broer zijn salaris ontving, noch wie zijn leidinggevende was (CGVS, p. 22). Gevraagd naar collega’s van uw broer, kan u een enkele collega bij naam opnoemen namelijk M. (...) maar geen enkele andere noch weet u wat M. (...) dan juist deed bij de NDS (CGVS, p. 23). Ook weet u niet waar uw broer juist werkte en voor welke regio hij verantwoordelijk was (CGVS, p. 23). Over de rekrutering kan u niets zeggen, u heeft geen idee hoe die in zijn werk is gegaan (CGVS, p. 24). Gevraagd of uw broer een uniform droeg op zijn werk, moet u opnieuw het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 24). De vaststelling dat u nauwelijks kennis heeft over zijn werk en zelfs basisinformatie niet kan geven, doet erg twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn profiel. Des te meer aangezien u tot vandaag nog in contact staat met uw broer en u dus nadat hij was gestopt met zijn werk kon informeren bij hem over zijn werk (CGVS, p. 17). U heeft nagelaten dit te doen wat erg opmerkelijk is aangezien het werk van uw broer de reden vormt van uw vertrek uit uw land van herkomst. Gevraagd waarom u niet naar informatie vroeg over het werk van uw broer na zijn vertrek, verklaarde u dat u niet veel tijd heeft samen en dat hij niet zoveel praat (CGVS, p. 25). U verklaarde nochtans dat uw broer u elke 15 of 20 dagen contacteert wat niet weinig is om informatie te bekomen over zijn werk (CGVS, p. 17). Verder legde u documenten neer ter staving van het profiel van uw broer zoals foto’s van uw broer op zijn werk, een kopie van zijn badge en kopieën van de gezondheidskaart voor werknemers en familieleden van werknemers van de NDS van u en uw vader. Over de foto’s is uw kennis opnieuw ondermaats. U verklaarde dat het uw broer met een collega is, maar u kent niet de naam van die collega en u weet niet wanneer die foto is gemaakt (CGVS, p. 13 en 14). Daarnaast legde u foto’s neer van op een missie waarbij ze drones gebruikten, maar heeft u geen verdere informatie over die missie (CGVS, p. 14). U weet niet waarover die missie ging, noch waar die missie plaatsvond (CGVS, p. 14). Wat betreft de badge is het opmerkelijk dat u niet met zekerheid weet waar de originele badge is (CGVS, p. 13). U verklaarde hierover dat de originele badge waarschijnlijk thuis is en dat uw vader die waarschijnlijk verbrandde of vernietigde, maar u bent hierover niet zeker (CGVS, p. 13). U staat nog wekelijks in contact met uw vader, waardoor u zich hierover eenvoudig kon informeren bij hem. U heeft nagelaten dit te doen. Overigens was uw kennis over het werk van uw broer ondermaats, zoals hierboven al vastgesteld, maar uit de vertaling van de badge van uw broer blijkt dat uw broer tweede luitenant was bij het eerste bataljon regiment 094 (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). U heeft andermaal nagelaten zich hierover te informeren. Uw desinteresse in de documenten van het werk van uw broer doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid. Over de kopieën van de gezondheidskaart voor werknemers en familieleden van werknemers van de NDS van u en uw vader moet worden opgemerkt dat zulke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier werd vastgesteld, niet het geval is. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Het

gaat hier bovendien slechts om kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die eenvoudig door knip-en plakwerk kunnen worden gefabriceerd."

Verzoeker merkt op dat hij slechts een klein jaar voor de machtsovername te weten kwam wat zijn broer als job deed en dat hij niet veel details en inhoudelijke informatie verkreeg *"gezien zijn broer werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst en zij discretie en het naleven van het beroepsgeheim hoog in het vaandel dragen"*. Hij beperkt zich met dit summiere betoog evenwel tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis, zonder de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing daarover, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. De discretie en het beroepsgeheim die door de NDS hoog in het vaandel worden gehouden kunnen bovendien niet verschonen dat verzoeker ook na het vertrek van zijn broer niet meer informatie kon vergaren over diens werk bij de NDS, terwijl dit relevant zou zijn om zijn verzoek om internationale bescherming te onderbouwen. Dat de gesprekken met zijn broer *"voornamelijk gaan over of ze veilig zijn en hoe alles gaat met hen"* vormt geen verschoning voor de vaststelling dat verzoeker zich bij zijn broer niet evenzeer informeert over diens werk bij de NDS, zodat hij daarover in de loop van de administratieve procedure voldoende gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen kan afleggen. Dit kan eens te meer worden verwacht van iemand die beweert een beter opgeleide jongeman te zijn die zelfs over ging tot hogere studies en het dus leerde enigszins kritisch te zijn en niet alles zomaar voor waar aan te nemen.

Door voorts nog te stellen van oordeel te zijn dat de stukken die hij kan voorleggen over de job van zijn broer voor zich spreken en deze stukken te benoemen, werpt verzoeker geen ander licht op de concrete motieven van de bestreden beslissing over de door hem ter staving van het werk van zijn broer bij de NDS voorgelegde stukken. Voor zover verzoeker laat uitschijnen dat hij wel degelijk enkele verklaringen kan afleggen over de voorgelegde documenten, stelt de Raad vast dat hij nalaat de concrete motieven van de bestreden beslissing dat zijn kennis over de door hem voorgelegde foto's ondermaats is en dat hij niet weet waar de originele badge van zijn broer is te weerleggen of te ontkrachten. In tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, wordt daarbij van hem niet verwacht dat hij *"bij die documenten tot in het kleinste detail kan gaan antwoorden"*. Dat van verzoeker wordt verwacht dat hij de functie van zijn broer bij de NDS kent wanneer die op een van de door hem neergelegde stukken – de badge van zijn broer – staat en deze tewerkstelling aan de basis ligt van zijn problemen, acht de Raad niet onredelijk. De stelling van verzoeker dat dit *"zeer streng"* is en dat hiermee de lat *"zeer hoog"* wordt gelegd, is dan weer wel onredelijk. Voorts wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat aan de door verzoeker voorgelegde informatie *"geen waarde"* kan worden gegeven. Wel wordt (naast enkele andere concrete overwegingen) op basis van objectieve informatie overwogen dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is. Met zijn betoog lijkt verzoeker er voorts van uit te gaan dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de hierboven aangehaalde overwegingen *in casu* het geval is. Tot slot wijst de Raad er nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, de verwijzing over de corruptie in Afghanistan niet enkel wordt gedaan als het gaat over de kopieën van de gezondheidskaart die hij heeft voorgelegd, doch dat deze verwijzing in de bestreden beslissing geldt voor *"het geheel van Afghaanse documenten"*, en dus ook voor de Afghaanse badge van verzoekers broer.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien blijkt uit het volgende dat verzoekers kennis over de vervolgingsfeiten voor zijn vertrek als gevolg van het werk van zijn broer beperkt is:

"U haalde twee incidenten aan die hadden plaatsgevonden, namelijk een huisbezoek en een auto-incident. Over dit huisbezoek zijn uw verklaringen weinig doorleefd wat vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. U was nochtans thuis toen het gebeurde maar u komt niet verder dan dat u geweerschoten hoorde, bang was, uw vader hoorde roepen en dat de taliban dan weer vertrokken (CGVS, p. 18). Gevraagd naar meer details over het incident komt u niet verder dan dat iedereen bezorgd en bang was (CGVS, p. 18). Verder haalde u aan dat uw broer voordien al bedreigd werd en jullie daarom beveiligingscamera's installeerden (CGVS, p. 18 en 27). Welke problemen uw broer juist had die maakten dat hij de camera's installeerde weet u niet (CGVS, p. 28). Het is opmerkelijk dat u hier geen idee van heeft."

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn asielmotieven, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven laat verzoeker ongemoeid:

“Wat betreft de huidige problematische situatie van uw broer doen uw verklaringen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Zoals in het begin al aangehaald was u tegenstrijdig over de huidige woonplaats van uw broer. Daarenboven heeft u geen idee hoe uw broer vluchtte uit Afghanistan, nochtans staat u in contact met hem (CGVS, p. 26). Nog ongeloofwaardiger wordt het wanneer u geen enkele informatie heeft over de huidige situatie van uw broer in Iran. Zo weet u niet waar in Iran uw broer verblijft, noch hoe hij daar overleeft (CGVS, p. 31). U kan hierover enkel vermoeden dat hij bij vrienden woont, maar u bent hier niet zeker van (CGVS, p. 31).

Tot slot moet worden vastgesteld dat zelfs al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw broer, wat in casu om bovenstaande redenen niet het geval is, dat het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de NDS onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. U dient in dat geval een concrete vrees aan te tonen, maar u blijft echter in gebreke. Gelet op uw ongeloofwaardige asielmotieven slaagt u er niet in concrete en geloofwaardige indicaties aan te reiken dat uw broer en uw familie problemen kennen met de taliban.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In de bestreden beslissing wordt ook nog het volgende opgemerkt:

“Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat u aanhaalde dat uw paternale neef en uw vader voor de overheid werkten. Uw paternale neef werkte voor de President Personal Guards en uw vader voor de overheid van president Nadjiboellah (CGVS, p. 8 en 31). Uw vader verloor zijn been door een schotwonde van de taliban (CGVS, p. 8). U haalde het werk van uw vader en paternale neef niet aan als reden waarom u Afghanistan ontvluchtte noch als reden waarom het voor u onmogelijk is om terug te keren (CGVS, p. 15). Door het werk van uw paternale neef haalde u aan geen problemen te hebben gehad (CGVS, p. 31). Overigens gebeurde het incident waarbij uw vader werd neergeschoten door de taliban voor uw geboorte, maar weet u niet hoe lang voor uw geboorte (CGVS, p. 8). De profielen van uw neef en vader geven dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde.”

Verzoeker betoogt dat een risicoanalyse moest worden gemaakt op basis van de tewerkstellingen van zijn vader en zijn paternale neef, doch hij betwist niet dat hij het werk van zijn vader en paternale neef niet heeft aangehaald als reden waarom hij Afghanistan ontvluchtte, noch als reden waarom het voor hem onmogelijk is om naar Afghanistan terug te keren. Hij kan de commissaris-generaal dan ook niet dienstig verwijten op basis daarvan geen risicoanalyse te hebben gemaakt aan de hand van alle beschikbare informatie. Bovendien toont verzoeker met de informatie waaruit hij citeert niet aan dat er in Afghanistan of in zijn regio van herkomst sprake is van groepsvervolging waarbij alle familieleden van personen die voor de voormalige Afghaanse overheid gewerkt hebben het slachtoffer worden van vervolging door de taliban. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker daartoe in gebreke blijft. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De documenten met betrekking tot het werk van uw broer werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken.

Wat betreft de inhoud van de video's die u aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud en die uw advocaat overmaakte aan het CGVS op 19 januari 2024 moet worden opgemerkt dat die niets wijzigen aan bovenstaande bevindingen. Op de eerste video, genaamd door u “video groep aan poort”, is te zien hoe een groep verzamelt aan een poort, de deur van de poort openstaat, er sommige mannen binnen en buiten wandelen en dat na een paar seconden de groep terug vertrekt (zie screenshots toegevoegd aan het administratief dossier). Op de tweede video, genaamd door u “patrouilleren met wapen”, is te zien hoe een man er staat met een wapen (zie screenshot toegevoegd aan het administratief dossier). Op de derde video, genaamd door u “mannen aan poort” is te zien hoe er een gesprek plaatsvindt tussen een paar mannen aan de poort (zie screenshot toegevoegd aan het administratief dossier). Op de vierde en laatste video, genaamd door u “mannen in gang” is te zien hoe drie gewapende mannen in de gang worden rondgeleid door iemand niet bewapend. Een gewapende man was een woning binnengaan en ze worden nadien gedag gezegd door de vermoedelijke bewoner van die woning. De man gaat terug in zijn woning en de gewapende mannen wandelen verder (zie screenshots toegevoegd aan het administratief dossier). Het is aan de hand van dit beeldmateriaal echter volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer de beelden werden gemaakt. Enkel bij de vierde video is 27/02/2022 als datum te zien (zie screenshot toegevoegd aan het administratief dossier). Ook is het volstrekt onduidelijk wie op de video's te zien is. Daarenboven kunnen dergelijke video's eenvoudig geënceneerd worden zodat ze geen enkele garantie bieden over de

authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Er kan hier dus weinig uit afgeleid worden waardoor dit beeldmateriaal als geenszins bewijskrachtig wordt beoordeeld. Verder vloeien de video's voort uit een ongeloofwaardig asielrelaas. Vooraleer bewijsstukken kunnen worden aanvaard als bewijs moeten ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De overige documenten die u neerlegt hebben geen rechtstreekse betrekking op de door u aangehaalde vrees voor vervolging en wijzigen bijgevolg niets aan hogervermelde vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas en het profiel van uw broer. De kopieën van de documenten van het ziekenhuis van uw vader, de kopieën van de documenten van de fysieke beperking van uw vader en de foto's van uw vader tonen enkel aan dat uw vader een fysieke beperking heeft, wat niet ter discussie staat in deze beslissing. De kopie van de pensioenkaart van uw vader staft het pensioen dat uw vader genoot, maar bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor de taliban. De kopie van de bankkaart van uw vader toont enkel aan dat uw vader houder is van een bankrekening, maar niets meer dan dat. De kopieën van documenten over uw scholing (hogere studies en middelbaar) staven dat u afstudeerde als arts, hetgeen evenmin wordt betwist door het CGVS. De kopieën van de documenten die betrekking hebben op uw integratie in België zoals een inschrijvingsattest van een school in Luik en een aanbevelingsbrief van uw lesgever in België, houden ook geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven.”

De Raad stelt vast dat verzoeker ook thans in zijn verzoekschrift geen duidelijkheid schept over de omstandigheden, plaats en tijd waarin de beelden werden gemaakt en dat verzoeker niet weerlegt dat zulke video's eenvoudig geësceneerd kunnen worden zodat ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Met zijn summiere betoog werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn broer bij de NDS niet aannemelijk en kan evenmin worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van zijn vader en zijn paternale neef voor de voormalige Afghaanse overheid.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker tevens in op zijn verwestering en toekomstgerichte vrees omwille van zijn verblijf van bijna twee jaren in België.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024,

p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA,

“Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 51, en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *“Country Guidance”* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker Afghanistan kort na de machtsovername verliet en inmiddels twee en een half jaar in België heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker hekelt dat over de inspanningen die hij in België reeds leverde niet veel wordt *“gepiept”* in de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker zelf deze inspanningen op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure heeft aangehaald als reden waarom hij niet meer naar

Afghanistan zou kunnen terugkeren. Enkel zijn advocaat stelde aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat verzoeker en diens land van herkomst veranderd zijn en dat verzoeker zijn best doet om zich te integreren en Frans leert (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Op 19 januari 2024 – i.e. na het persoonlijk onderhoud van verzoeker – worden door de advocaat van verzoeker via email nog een aanbevelingsbrief en een attest van inschrijving voor het schooljaar 2023-24 aan het CGVS overgemaakt, evenwel zonder enige toelichting daarbij (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', email advocaat verzoeker, en stuk 5, map met 'documenten', nr. 20). Uit deze stukken kan blijken dat verzoeker regelmatig de cursus alfabetisering bijwoont. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het volgen van een taalopleiding in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zelf weinig "*piept*" over overige inspanningen die hij zou leveren om alhier te integreren en die zouden kunnen maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan voor vervolging dient te vrezen.

Volgens zijn verklaringen is verzoeker een Afghaanse man van 30 jaar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, p. 6, nr. 4) die Afghanistan vier maanden na de machtsovername door de taliban – hij was toen 27 jaar – heeft verlaten (*ibid.*, p. 12, nr. 33). Er kan dus van uitgegaan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Hij zou in Afghanistan afgestudeerd zijn als dokter en daarna een jaar stage hebben gedaan in een ziekenhuis (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog minstens één keer per week contact heeft met zijn ouders in Afghanistan (*ibid.*, p. 8) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder verklaarde verzoeker dat hij in België nog steeds zijn geloof – de islam – praktiseert en dat hij *Pashtou* en *Dari* spreekt (*ibid.*, p. 4 en 6). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dus niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verder wijst de Raad erop dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en 70). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een meerderjarige Afghaanse jongeman van 30 jaar, die twee en een half jaar in België is en volgens zijn verklaringen ook nog een jaar in Rusland heeft verbleven, maar die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er is afgestudeerd als dokter, er een stage in het ziekenhuis heeft gedaan en er nog over contacten beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn broer bij de NDS niet aannemelijk maakt, dat niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van de tewerkstelling van zijn vader en zijn paternale neef voor de voormalige Afghaanse overheid en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale

bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in sommige delen van Somalië onder het bewind van *al-Shabaab*. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaarde in de loop van de administratieve procedure afkomstig te zijn uit de provincie Kabul. In zijn verzoekschrift belicht hij daarentegen zijn afkomst uit Parwan. Ter terechtzitting hierop gewezen, geeft verzoeker aan dat zijn betoog in het verzoekschrift over zijn afkomst uit Parwan een materiële vergissing betreft en dat hij van de provincie Kabul afkomstig is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze provincie een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt is immers minder recent dan of dezelfde als of ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN